

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1296/2023
14.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Тамара Фемић, адвокат из ... - ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управе за општу логистику, Дирекција за услуге стандарда, ВУ „Дедиње“ са седиштем у Београду, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2754/22 од 24.10.2022. године, у седници већа одржаној 14.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2754/22 од 24.10.2022. године у ставовима првом, другом и петом изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2754/22 од 24. октобра 2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2744/2020 од 13. априла 2022. године у ставовима трећем и петом изреке, па је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да тужена тужиљи на име разлике између исплаћеног војног додатка и војног додатка од 20% за период од септембра 2017. године закључно са новембром 2019. године, исплати новчане износе по месецима, са законском затезном каматом ближе означене као у ставу трећем изреке, као и да на износе неисплаћене разлике војног додатка из става трећег изреке за исти период за тужиљу изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, ближе означене у ставу петом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка у ставу шестом првостепене пресуде, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка и тужиља обавезана да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 9.000,00 динара у року од 15 дана. Ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђено решење садржано у ставу првом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2744/2020 од 13. априла 2022. године. Ставом четвртим изреке,

одбачена је као недозвољена жалба тужене изјављена против решења садржаног у ставу другом изреке првостепене пресуде. Ставом петим изреке, тужила је обавезана да туженој надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу у коме је преиначена првостепена пресуда и тужила обавезана да туженој надокнади парничне трошкове, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 3. у вези са чланом 396. став 1. ЗПП, погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о трошковима поступка.

Испитујући правилност другостепене пресуде у побијаном делу на основу чланова 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а другостепени суд у доношењу пресуде није учинио друге битне повреде одредаба парничног поступка, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је цивилно лице на служби у Војсци Србије у ВУ „Дедиње“, распоређена по решењу директора те установе на радно место ... у погону ВМА Бегорад – „...“. Војна установа „Дедиње“, је доходовна установа чија трансформација још увек није окончана. У спорном периоду тужена је тужили исплаћивала војни додатак у вредности од 15% основне зараде. Тужила сматра да јој припада војни додатак од 20%, а побијаном пресудом је одбијен тужбени захтев за исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и захтеваног од 20%.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев за разлику између исплаћеног војног додатка од 15% на основну зарату нижу од минималне зараде и војног додатка од 20% на основну зарату у висини минималне зараде у Републици Србији, са позивом на одредабе члана 111. Закона о раду и члана 134. став 1., члана 81., 84., 85. Закона о Војци Србије

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у делу тражене разлике између исплаћеног и траженог војног додатка, јер је сматрао да тужили не припада војни додатак од 20%, с обзиром да се на тужилу не могу применити одредбе Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, већ да тужили припада војни додатак од 15% прописан чланом 19. став 1. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, будући да је тужена војна установа и даље у процесу трансформације, да тужила још увек није стекла статус војног службеника или војног намештеника да би се на њу могао применити Правилник о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије односно Закона о Војци Србије.

По оцени Врховног суда, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио захтев тужиле за исплату тражене разлике зараде на име војног додатка од 20%, правилном применом материјалног права.

Чланом 194. Закона о Војци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/2007, 94/2019), прописано је да цивилна лица у служби Војци Србије, даном ступања на снагу овог закона постају војни службеници или војни намештеници (став 1.), и да ће министар одбране у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона донети пропис који ће уредити поступак превођења из става 1. овог члана (став 4.). Чланом 195. истог закона, прописано је да ће услове, начин и поступак трансформације војних

установа који обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама до завршетка трансформације уредити Влада (став 1.), а да до ступања на снагу прописе из става 1. овог члана цивилна лица на служби у Војсци Србије запослена у установама која обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, задржавају права и обавезе из радног односа према Закону о Војсци Југославије (став 2.).

Влада је, на основу напред цитираног члана 195. став 1. Закона о Војсци Србије, донела Уредбу о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запосленим у тим установама („Службени гласник РС“, бр. 58/07, 10/13). Према члану 9а Уредбе, цивилна лица запослена у војним установама која обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити, до завршетка трансформације тих установа остварују права и обавезу из радног односа у складу са Законом о Војсци Србије, а права на исплату плате, накнаде и других примања, као и стамбено обезбеђење остварују у складу са прописима којима се уређује пословање тих установа.

Сагласно напред цитираним одредбама закона и уредбе и да у спорном периоду још увек није била завршена трансформација ВУ „Дедиње“, то се на плате, накнаде и друга примања запослених у тој установи примењује Правилник о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, а не Правилник о платама и другим новчаним износима професионалних припадника Војске Србије („Службени војни лист“, бр. 28/11, 10/17), како то сматра тужилца. Чланом 19. ставом 1. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“, било је прописано да цивилном лицу у установи припада војни додатак због посебних услова рада под којима врши службу у војсци, а нарочито због учешћа на војним вежбама, логоровањима, маневрима и узбунама, рада дужег од пуног радног времена (члан 196. и 135. Закона о ВЈ), вршења службе у свим условима, као и због других ванредних ситуација проузрокованих потребама борбене готовости и то 15% од основне плате. Стога, како тужилци не припада право на исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, то је правилно одлучио другостепени суд када је применом члана 19. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужилце којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплате разлику између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, који војни додатак од 20% је прописан чланом 24. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је оценио да су неосновани наводи ревизије тужилце о погрешној примени материјалног права у побијаном делу другостепене пресуде.

С обзиром на напред наведено, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић